

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal v senátě složeném z předsedy JUDr. Martina Zelenky a soudců JUDr. Michaely Pařízkové a JUDr. Michala Hodouška ve veřejném zasedání konaném dne 25. července 2023 odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], poškozeného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], a poškozené České republiky – Ministerstvo spravedlnosti ČR proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 19. dubna 2023 č. j. 98 T 8/2022-2460 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu se z podnětu odvolání obžalovaného napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výroku o trestu.

Podle 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že se obžalovaný [jméno] [příjmení] odsuzuje podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku a § 54 odst. 2 trestního zákoníku k výjimečnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 27 (dvacet sedm) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice se zvýšenou ostrahou.

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu se z podnětu odvolání poškozených [jméno] [příjmení] a České republiky – Ministerstvo spravedlnosti ČR napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy ohledně těchto poškozených.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozenému [jméno] [příjmení], narozenému [datum], trvale bytem [adresa], [obec], nemajetkovou újmu ve výši 1.936.660 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 1.936.660 Kč ode dne 7. 1. 2023 do zaplacení.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozený [jméno] [příjmení], [datum narození], odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy a na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené České republice – Ministerstvo spravedlnosti ČR, sídlem Vyšehradská 424/16, 128 00 Praha 2, náhradu škody ve výši 400.000 Kč.

Jinak zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 19. 4. 2023 č. j. 98 T 8/2022-2460 byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným ad 1. zvláště závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. i) trestního zákoníku, ad 2. přechodem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za což byl odsouzen podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 27 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byl obžalovaný uznán povinným nahradit poškozeným [jméno] [příjmení], narozenému 10. 11. 2010, trvale bytem [adresa], [obec], nemajetkovou újmu ve výši 1.936.660 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 1.936.660 Kč od právní moci tohoto rozsudku do zaplacení, [jméno] [příjmení], narozené 22. 11. 1952, trvale bytem [adresa], [obec], nemajetkovou újmu ve výši 550.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 550.000 Kč od právní moci tohoto rozsudku do zaplacení, [jméno] [příjmení], narozenému 7. 9. 1945, trvale bytem [adresa], škodu ve výši 20.427 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 20.427 Kč od právní moci tohoto rozsudku do zaplacení a nemajetkovou újmu ve výši 750.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 750.000 Kč od právní moci tohoto rozsudku do zaplacení, [jméno] [příjmení], narozené 5. 11. 1974, trvale bytem [adresa], nemajetkovou újmu ve výši 450.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 450.000 Kč od právní moci tohoto rozsudku do zaplacení, [jméno] [příjmení], narozenému 1. 5. 1973, trvale bytem [adresa], nemajetkovou újmu ve výši 450.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 450.000 Kč od právní moci tohoto rozsudku do zaplacení, České průmyslové zdravotní pojišťovně, IČO 47672234, sídlem Jeremenkova 161/11, 703 00 Ostrava – Vítkovice, škodu ve výši 4.064 Kč a České republice - Ministerstvu spravedlnosti ČR, sídlem Vyšehradská 424/16, 128 00 Praha 2, nemajetkovou újmu ve výši 200.000 Kč. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byli poškození [jméno] [příjmení], [datum narození], a NN Životní pojišťovna N.V., IČO 40763587, sídlem Nádražní 344/25, Praha 5 - Smíchov, odkázáni s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Podle § 229 odst. 2 trestního řádu byl poškozený [jméno] [příjmení], [datum narození], odkázán se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Podle skutkových zjištění krajského soudu se měl obžalovaný dopustit uvedených trestných činů tím, že 1., dne 20. 10. 2021 v době mezi 5:35 hodin a 6:10 hodin v lesním úseku km 1,402 silniční komunikace III. třídy č. 26840 v katastru obce Cvikov mezi obcemi Mařenice a Drnovec v osobním motorovém vozidle tovární značky Kia Picanto, [registrační značka], svou manželku [jméno] [příjmení], narozenou [datum], ochromil paralizérem, jenž si za tímto účelem dne 13. 10. 2021 koupil, a ochromenou ji nechal sedět na místě řidiče v tomto vozidle, které následně nechal sjet ze silniční komunikace do přilehlého lesního porostu tak, aby ve vzdálenosti 40 metrů od silniční komunikace narazilo do vzrostlého smrku, a poté ho na několika místech zvenčí i zevnitř polil předem přichystaným benzínem a zapálil, následkem čehož poškozená [jméno] [příjmení] uhořela, přičemž v průběhu požáru vozidla byla i přes ochromení paralizérem schopna vnímat a uvědomovat si okolní dění, avšak v důsledku neschopnosti pohybu se nemohla sama vyprostit z hořícího vozidla, a tak si musela být vědoma neodvratitelnosti své smrti“, a 2., ačkoli

mu byl rozsudkem Okresního soudu v České Lípě ze dne 17. 6. 2021 č. j. 33 T 137/2019 ve znění rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem — pobočky v Liberci ze dne 29. 9. 2021 č. j. 31 To 329/2021-529 uložen mimo jiné trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu čtyř let, v přesně nezjištěné době dne 13. 10. 2021 z místa svého bydliště na adrese [adresa], stříbrné metalické barvy, za účelem jeho opravy, načež v přesně nezjištěné době o několik dnů později si uvedené vozidlo u [jméno] [příjmení] po jeho opravě vyzvedl a jako řidič ho odvezl zpět do místa svého bydliště, nejméně dne 18. 10. 2021 v době od cca 12:10 do 12:30 hodin v obci Kunratice u Cvikova a v jejím blízkém okolí ve směru k obci Drnovec řídil po pozemních komunikacích osobní motorové vozidlo tovární značky Kia Picanto, [registrační značka], oranžové barvy, [VIN kód], a v přesně nezjištěné době koncem měsíce října 2021 či začátkem listopadu 2021 v ranních či dopoledních hodinách v obcích Kunratice u Cvikova a Lindava a v jejich blízkém okolí řídil po pozemních komunikacích osobní motorové vozidlo tovární značky Ford Focus, [registrační značka], stříbrné metalické barvy, nejméně z místa svého bydliště na adrese [adresa].

3. Proti tomuto rozsudku podal ihned po jeho vyhlášení obžalovaný [jméno] [příjmení] odvolání, které posléze prostřednictvím svého obhájce písemně odůvodnil. Ve lhůtě uvedené v § 248 odst. 1 trestního řádu jej řádným opravným prostředkem napadli i poškození [jméno] [příjmení] a Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR.

4. Obžalovaný [jméno] [příjmení] směřoval odvolání, vyjma výroku o vině pod bodem 2.), do všech výroků rozsudku, neboť je přesvědčen, že skutkové a právní závěry soudu prvního stupně, na jejichž základě byl uznán vinným zvláště závažným zločinem vraždy, neobstojí. Vina obžalovaného zvláště závažným zločinem vraždy je prokazována bez jediného přímého důkazu, ale pouze řadou důkazů nepřímých. Dle názoru obžalovaného však tyto důkazy nevytvářejí ucelený, spojitý a na sebe navzájem navazující řetězec. S odkazem na nález I. ÚS 3622/10 ze dne 16. 6. 2011 je obžalovaný přesvědčen, že soud prvního stupně ve věci neprovedl dokazování splňující na něj kladené nároky dle tohoto nálezu. Provedeným dokazováním se nepodařilo vyloučit pochybnost o vině, když závěry či zjištění, které soud prvního stupně prezentoval, nemají oporu v provedených důkazech anebo byly tyto důkazy nesprávně hodnoceny. Popis skutku uvedený ve výroku rozsudku v zásadních ohledech nekoresponduje s provedenými důkazy. Rozsudek se řádně nevypořádává s událostmi, které měly činu bezprostředně předcházet, s důkazy, které popisu skutku odporují, ale i s částí tvrzení obžalovaného. Nálezací soud zastavení vozidla v daném čase na kraji obce nedaleko domu svědka [příjmení] nedokázal jakkoli zařadit do kontextu s následným jednáním obžalovaného a ani nevysvětlil a nevyjasnil, proč by obžalovaný takto jednal. Závěr, že obžalovaný se měl vnutit do vozidla oběti a měl ji napadnout či se s ní přetahovat o řízení krátce po vyjetí od domu oběti a bezprostředně poté, co vozidlo oběti odbočilo ze silnice vedoucí k místu činu a projelo kolem domu svědka [příjmení], je čistou fabulací. Naopak, je třeba se ptát, proč by obžalovaný měl obět' anebo řízení vozidla oběti napadnout až v těch místech obce, tj. ve chvíli, kdy vozidlo jelo obvyklou cestu a bylo po fázi, kdy odbočilo ze silnice vedoucí k místu činu. Z výpovědi svědků [příjmení] a [příjmení] je přitom zjevné, že již na daném místě došlo k něčemu, co má souvislost se zde projednávaným skutkem (nabourání vozidla, ženský řev, postava u dveří řidiče). Stejně tak, pokud obžalovaný měl mít věci pro spáchání činu předem nachystány, proč by se, jak je zadokumentováno minimálně kamerovými záznamy, měl i s vozidlem vracet zpět domů, kde byla jeho tchýně a syn, a kde i dle časové osy kamerových záznamů nějakou dobu muselo vozidlo stát. Riskoval by tím přeci, že je uvidí svědci. Vše výše uvedené je pak v souhrnu v rozporu s domněnkou, že si obžalovaný měl skutek předem naplánovat. Nikdo, vyjma obžalovaného, nebyl schopen zodpovědět ani podat rozumné vysvětlení k tomu, co se dělo s osobou oběti v době přesunu vozidla oběti z místa nárazu do dopravní značky k domu oběti a následně na místo činu. Pokud obět' v tu dobu ještě nebyla napadena, tak pod jakou záminkou se po zastavení vozidla, křiku a troubení, měla dobrovolně vracet k domu s obžalovaným a následně dobrovolně jet jinou cestou do práce, než

kteřou se vydali před chvílí? Popřípadě, pokud již v danou dobu bylo po nějakém druhu útoku, tak oběť, pokud neměla z vozidla v mezidobí, co byl obžalovaný v domě, uprchnout, zavolat si pomoc a podobně, musela již být nějakým způsobem znehybněna (přitom dle důkazů k účinkům paralyzérů tento nemá natolik dlouhotrvající účinky) anebo pod dohledem třetí osoby. Proč by obžalovaný, pokud by byl pachatelem, podstupoval takové riziko a nechal vozidlo s obětí stát před domem? Proč by rovnou neodjel směrem k lesu, proč by rovnou nejel mimo vesnici na místo činu. Znaleckým zkoumáním také nebylo zodpovězeno, v jaké pozici bylo sedadlo řidiče ani v jaké pozici byly klíčky v zapalování vozidla oběti či zda tam vůbec byly. Soud prvního stupně má pak za prokázané, že vozidlo oběti se nemohlo samovznítit, ale zároveň nedisponuje žádnými důkazy, které by umožňovali určit osobu, která vozidlo podpálila. Vyjma výpovědi obžalovaného zde není nic, co by jej s požárem anebo místem činu přímo spojovalo. Důkazy pohybu telefonu obžalovaného vznesené obžalobou pomocí měřičů BTS nemají valnou vypovídací hodnotu, neboť se jedná o nepřímý důkaz, který zachycuje pohyb telefonu, a nikoliv osoby obžalovaného. Přítomnost třetí osoby v rozhodný čas na místě činu nebyla prokázána, ale ani vyvrácena, a vlastně ani nebyla podrobněji vyšetřováním zjišťována. Je zde příliš mnoho neznámých, na které nemáme odpověď, ale které jsou zcela zásadními z pohledu prokázání viny obžalovaného způsobem vylučujícím jakoukoliv pochybnost za pomoci logicky seskupených nepřímých důkazů. Nálezací soud nepolemizuje s výpovědí obžalovaného u hlavního líčení ani ji důkazně nevyvrací, když se spokojil s konstatováním, že obžalovaný dle úsudku soudu vypověděl pravdu již při své první procesně použitelné výpovědi. K té nicméně opakovaně obžalovaný uvádí, že se jednalo o účelové vyjádření, kdy jen odsouhlasil domněnky policie za tím účelem, aby před mstou pachatele ochránil svého syna. Není také pravdou, že svou výpověď změnil až na konci ledna 2022 po seznámení s policejním vyšetřováním, neboť svému tehdejšímu obhájci JUDr. [příjmení] hlásil změnu výpovědi již kolem poloviny prosince roku 2021. Nutno také zmínit, že nebyl zjištěn žádný rozumný motiv obžalovaného pro spáchání tak strašného skutku na své vlastní manželce. Ze svědeckých výpovědí vyplývá, že manželství obžalovaného a oběti mělo mít jediné problémy a sice ty, že na jaře roku 2021 se měla oběť obžalovanému přiznat, že má milostný poměr se ženou. I následně však soužití obou pokračovalo s tím, že milostný poměr byl obětí ukončen a nikdo z okolí rodiny nevnímal, že by mezi manželi přetrvávaly nesváry. Ani oni sami o sobě navzájem s druhými nehovořili negativně a dále též nikdo neuvedl, že by jejich manželství procházelo jakoukoliv krizí. Podezření na milostný poměr ze strany obžalovaného se svědkyní [příjmení] na rozdíl od tvrzení nálezacího soudu v rozsudku nebylo potvrzeno. I v potencionálním případě úmyslu ukončit společné soužití, aby mohl navázat vztah s jinou osobou, by obžalovaný mohl věc vyřešit rozvodem, z něž by čerpal majetkové vyrovnání, byl by pravděpodobně vyplácen ze svého spoluvlastnického podílu na společném obydlí a nehrozila by mu nějaká újma, které by měl potřebu se zde řešeným skutkem vyhnout. Ad absurdum v případě, že by obžalovaný skutečně měl v úmyslu svou manželku tzv. sprovodit ze světa, nabízí se otázka, proč by volil natolik komplikovaný a těžko proveditelný způsob spáchání činu, a to zvláště s ohledem na jeho srozumění, že oběť měla např. silnou alergii na některé druhy potravin a po jejich požití by ji v důsledku silné alergické reakce bez poskytnutí pomoci hrozila smrt. Žádný z provedených důkazů nemůže hodnověrně vyvrátit popis skutku ze strany obžalovaného. Obžalovaný měl navíc celou řadu důkazních návrhů, kterými chtěl prokázat svoji nevinu a pomoci vypátrat pachatele, a které byly všechny zamítnuty Prakticky veškeré důkazní návrhy obžalovaného směřující ke zjištění osoby jím udávaného pachatele byly označeny jako nadbytečné, nerelevantní a za součást jeho obhajoby. Obžalovaný je dále přesvědčen o tom, že soudy o jeho emočně plochem projevu s tím, že události a jejich popis nepřesvědčivě prožívá, nejsou činěny po právu, a naopak skutečnosti zjištěné o jeho vlastnostech dokládají, že se jedná o reakci přirozenou lidem obdobných povahových vlastností a rysů. Obžalovaný důrazně nesouhlasí s hodnocením věrohodnosti jeho výpovědi ze strany znalkyně Mgr. Dokulilové z průběhu hlavního líčení ve věci. Tato seděla v jednací místnosti mezi veřejností, neměla možnost při výstupu obžalovaného na něj hledět z pozice osoby, k níž jeho projev směřoval a neviděla mu

do tváře, a přesto dokázala s jistotou uvést, že projev obžalovaného nehodnotí jako autentický a důvěryhodný. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 6 Tdo 1099/2020 ze dne 02. 12. 2020 si obžalovaný dovoluje upozornit např. na čl. 88, čl. 95, poslední větu čl. 96 a čl. 112 rozsudku, kdy soud prvního stupně se v těchto člancích dopouští vyslovení závěrů, domněnek a tvrzení, které však nejsou podloženy provedenými důkazy nebo je případně soud blíže neodůvodňuje. Nálezací soud se také nevypořádal se všemi důkazními návrhy obžalovaného. V protokolu z jednání ze dne 5. 1. 2023 v rámci své výpovědi navrhoval k důkazu sestavení identikitu pachatele a vyhledání potencionálních pachatelů z oblasti Děčína s kriminální historií v oblasti sexuálního násilí, plus vyžádání zprávy o času očkování syna obžalovaného v lednu 2021 a vyžádání zprávy ze strany základní školy, kterou navštěvuje syn obžalovaného. Za zásadní skutečnost pak obžalovaný považuje nové poznatky ve věci. V mezidobí po vyhlášení rozsudku obžalovaný při sledování televizního zpravodajství rozpoznal v reportáži osobu, kterou obžalovaný uvádí jako vyděrače, sexuálního násilníka a pachatele vraždy manželky. Dané považuje obžalovaný za zásadní zvrat v celém trestním řízení a vyšetřování vraždy manželky, neboť nyní je obžalovaný schopen ukázat na konkrétní osobu, která ve skutečnosti spáchala vraždu, z níž je obžalovaný neprávem obviněn a nepravomocně odsouzen. Na tuto osobu obžalovaný podal v týdnu od 8. 5. 2023 trestní oznámení za tím účelem, aby byla ztotožněna, když obžalovaný z reportáže tuto osobu zná pouze jménem a příjmením. Obžalovaný tedy uvádí, že osobou, která jeho a manželku přepadla, vydírala a následně zavraždila, je jistý jednačtyřicetiletý [jméno] [jméno] právě z Děčína, který byl dne 5. 5. 2023 nepravomocně odsouzen Krajským soudem v Ústí nad Labem ze zvlášť závažného zločinu vraždy spáchaného upálením. S ohledem na tyto nové a zásadní skutečnosti navrhuje, aby byl jako svědek předvolán a vyslechnut výše uvedený [jméno] [jméno], který je momentálně držen ve vazbě, neboť jeho výslech má do věci vnést nové skutečnosti, kterými bude prokázána nevina obžalovaného. Z procesní opatrnosti obhajoby pak obžalovaný závěrem dodává, aniž by tím, jakkoliv negoval shora uvedené, tedy pouze pro ten potencionální případ, že by z nějakých nepředvídatelných důvodů odvolací soud trval na vině obžalovaného ohledně spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy, který měl být spáchán zvlášť trýznivým způsobem, že daná právní kvalifikace týkající se § 140 odst. 3 písm. i). trestního zákoníku nemá oporu v provedeném dokazování. To, že oběť byla před svojí smrtí znehybněna za pomoci elektrického paralyzéry, je vyšetřovací verzí, která nebyla žádným důkazem vyvrácena, ale ani potvrzena. Samotný nákup paralyzéry není důkazem o tom, že tento byl použit. Není tedy nepochybně prokázáno, že si oběť při svém zachovalém vědomí nevyhnutelně uvědomovala svoji smrt a prožívala bolesti s požárem spojené. V souvislosti s tím udělený výjimečný trest není zákonem dovoleným druhem trestu a v projednávaném případě tak nemůže být obžalovanému uložen. Není doložena velmi vysoká závažnost zvlášť závažného zločinu, jak ukládá § 54 odst. 2 tr. zákoníku. Obžalovaný má za to, že čin svým údajným motivem ani následky zvlášť nevybočuje z obdobných případů trestné činnosti, v jejichž rámci nebyl ukládán výjimečný trest. S ohledem na všechny rozhodné okolnosti prezentované v rozsudku lze konstatovat, že k naplnění podmínek pro uložení výjimečného trestu v tomto případě nedošlo. V neposlední řadě je pak rozsudek ohledně výše uložené trestní sazby nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje odůvodnění, proč soud v rozsahu výjimečného trestu 20 – 30 let považoval za adekvátní a přistoupil právě k uložení trestu odnětí svobody v délce trvání 27 let. Ze všech výše uvedených důvodů obžalovaný navrhuje, aby Vrchní soud v Praze jako odvolací soud napadenou část rozsudku zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, nebo aby za splnění podmínek trestního řádu sám rozhodl, že se obžalovaný zprošťuje obžaloby pod bodem 1.), neboť daný skutek nespáchal obžalovaný.

5. Poškozený nezletilý [jméno] [příjmení] směřoval odvolání proti výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy týkajícímu se jeho osoby. S ohledem na to, že faktický dopad do jeho osobní sféry je srovnatelný se situací, kdy dítě školního věku přijde o oba rodiče, je na místě považovat za přiměřenou náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap částku ve výši 2 400 000 Kč. Nezletilý se dále nemůže smířit s tím, že by ekonomický přínos aktivní, pracovitě a odpovědně

matky mohl být vyvážen sirotčím důchodem ve výši cca 10 000 Kč měsíčně, a že je tedy na místě přiznat mu i peněžitý důchod ve výši 3 000 Kč. Konečně požaduje, aby úrok z prodlení byl přiznán ode dne 7. 1. 2013 a nikoli od původně požadované právní moci rozsudku.

6. Poškozená Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti se prostřednictvím zástupce Úřadu pro zastupování ve věcech majetkových odvolala proti výroku o náhradě škody ohledně její osoby pro nesprávnost (neúplnost) tohoto výroku. V rámci adhézního řízení uplatnila poškozená vůči obžalovanému dva samostatné nároky na náhradu škody, a to za vyplacenou peněžitou pomoc [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] v celkové výši 400 000 Kč. Nálezací soud nicméně přiznal poškozené České republice pouze částku 200 000 Kč. Závěrem je proto navrženo, aby odvolací soud v tomto směru vrátil věc soudu prvního stupně, aby o chybějícím výroku rozhodl, anebo aby sám rozhodl tak, že je obžalovaný povinen zaplatit poškozené na náhradě škody dvakrát 200 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ode dne 9. 7. 2022, resp. 23. 12. 2022, do zaplacení.

7. Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, přihlédl přitom i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, a dospěl k následujícím závěrům.

8. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, byly provedeny řádným způsobem veškeré důkazy významné pro objasnění skutečného stavu věci při dodržení všech zákonných ustanovení, jimiž se má zabezpečit právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Provedené dokazování je proto úplné a řízení předcházející napadenému rozsudku nevykazuje takové procesní vady, nota bene podstatné, na něž by bylo nutno reagovat postupem podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

9. Krajský soud vedl dokazování způsobem a v rozsahu předpokládanými v ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, když správně postupoval tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a při svém rozhodování z takto zjištěného stavu vycházel. Návrhy obhajoby na doplnění dokazování (výslech svědků [příjmení], [příjmení] a doplnění znaleckého posudku k možnosti samovznícení vozidla) zčásti zamítl již soud prvního stupně, kdy je v tomto směru možno plně odkázat na body 107.-110 odůvodnění napadeného rozsudku. Nově uplatněné návrhy v průběhu odvolacího řízení jsou po doplnění dokazování v průběhu veřejného zasedání Vrchního soudu v Praze a stávající důkazní situaci bezpředmětné a nadbytečné, o čemž bude pojednáno níže.

10. Ve vztahu k významným skutkovým okolnostem postupoval nálezací soud ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, když v souladu s procesní zásadou volného hodnocení důkazů náležitě zhodnotil provedené důkazy na podkladě svého vnitřního přesvědčení, které však bylo zjevně založeno na pečlivém uvážení všech okolností případu, jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu a ve vzájemných souvislostech. Své logické postupy, na podkladě, nichž k těmto závěrům dospěl, krajský soud v odpovídajících pasážích odůvodnění rozsudku zdůvodnil tak, jak mu ukládá ustanovení § 125 trestního řádu, stručně a srozumitelně v nich vyložil, které skutečnosti vzal za spolehlivě prokázané a o které konkrétní důkazy tato svá skutková zjištění opřel, podrobně zde uvedl, jakými úvahami se řídil při hodnocení věrohodnosti a důkazní síly jednotlivých provedených důkazů. Vrchní soud v Praze se s argumentací a skutkovými závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci plně ztotožňuje a na tyto závěry rozvedené v odůvodnění napadeného rozsudku bezesbytku odkazuje.

11. V posuzované věci zůstává nesporným a nepochybnitelným, že pachatelem projednávané trestné činnosti vykreslené v popisu skutku byl obžalovaný [jméno] [příjmení]. Na tomto místě je třeba předeslat, že hodnocení důkazů je výhradní doménou soudu prvního stupně, a pokud tento soud při tomto procesu postupuje bedlivě podle svého vlastního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech podstatných okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a poté na základě tohoto hodnocení učiní i logická a dostatečně odůvodněná skutková zjištění, jak tomu

bylo konkrétně i v této projednávané věci, nelze mít proti jím přijatým skutkovým závěrům žádné výhrady.

12. Již nalézací soud správně uzavřel, že výpovědi obžalovaného se s přibývajícím časem stávaly absurdnější a absurdnější, kdy jednání všech jím udávaných tří hlavních aktérů příběhu (tj. obžalovaný, poškozená [jméno] [příjmení] a neznámý vyděrač) postrádalo logiku, a že první procesně použitelná výpověď obžalovaného z listopadu 2021, tedy že manželku paralyzoval, vozidlo nechal sjet ze srázu, polil benzinem a zapálil, je pravdivá, s tou korekcí, že manželka neplánovala sebevraždu, ale byla zavražděna obžalovaným. Z neustále měnících se výpovědí obžalovaného je evidentní, že je tento přizpůsoboval nově opatřeným důkazům v přípravném řízení, se kterými měl možnost se postupně seznamovat prostřednictvím svého obhájce účastnického se vyšetřovacích úkonů. V některých případech se obžalovaný vůbec netajil tím, že si části své obhajoby vymyslel, což odůvodňoval snahou o zdůraznění závažnosti jednání vyděrače, jíž chtěl policii přimět k pátrání po něm. Obžalovaný dostatečně nereflektoval skutečnost, že jeho věrohodnost bude posuzována s přihlédnutím ke všem procesně použitelným výpovědím, které učinil od zahájení trestního stíhání. Porovná-li se jednotlivé výpovědi, jež se lišily v řadě podstatných okolností smrti manželky obžalovaného, a vezme-li se v úvahu rovněž vysvětlení obžalovaného, který v několika případech zcela bezelstně přiznával, že si určitá tvrzení vymyslel, „aby to celé hodil“ na vyděrače, nelze dospět k jinému závěru, než že obžalovaný opuštění svého bydliště v době činu a zaznamenání jeho telefonu vysílačem BTS majícím dosah na místo činu vysvětloval postupem času méně a méně věrohodněji a že při utváření závěru o skutkovém ději nelze vycházet z jeho výpovědi podané v hlavním líčení. Provedené důkazy a shora popsané hodnotící úvahy tak podle názoru odvolacího soudu dovolují učinit bezpečný a spolehlivý závěr, že to byl obžalovaný, kdo předem naplánoval, že se manželky zbaví a že událost bude fingovat jako dopravní nehodu, což však provedl amatérsky, poněvadž se laicky domníval, že požár vozidla zahladí všechny stopy, a tak obžalovaného dohnala k odpovědnosti za tento čin neznalost kriminalistických metod a neschopnost dohlédnout, co vše lze pomocí nich zjistit, a že výsledkem těchto úvah je fakt, že pachatelem činu nebyl obžalovaným udávaný neznámý vyděrač.

13. Odvolací soud považuje za potřebné tyto stěžejní hodnotící pasáže z napadeného rozsudku zopakovat, neboť obhajoba obžalovaného, uplatněná od jeho třetí procesně použitelné výpovědi a obviňující jiného pachatele, vyústila v odvolacím řízení v identifikaci osoby neznámého vyděrače, kterým podle jeho výpovědi měl být [jméno] [jméno], jenž je v současné době stíhán u Vrchního soudu v Praze rovněž pro trestný čin vraždy.

14. [příjmení] [jméno] [jméno] byl jako svědek vyslechnut v průběhu odvolacího řízení, přičemž s nefalšovaným výrazem překvapení, poté, co mu byl sdělen důvod jeho výsledku, uvedl, že obžalovaného vidí poprvé v životě, nikdy předtím se s ním nesetkal a s vraždou poškozené [jméno] [příjmení] nemá nic společného. Ohledně posouzení věrohodnosti jeho výpovědi nezjistil odvolací soud žádnou indicii ani náznak, které by ji měly zpochybňovat, naopak tato výpověď byla zaštitěna výpisem telekomunikačního provozu telefonu svědka, z něhož vyplývá, že v inkriminované době nyní projednávaného zločinu byl tento telefon lokalizován buňkou pokrývající místo jeho bydliště ([obec]), která nemá dosah na místo bydliště obžalovaného ([obec]).

15. Tímto doplněním dokazování byla obhajoba obžalovaného založená na jiném pachateli vraždy jeho manželky nadobro vyvrácena a správné skutkové závěry nalézacího soudu jenom potvrzeny. Na tomto místě považuje odvolací soud za potřebné dodat, že kdyby měl být pachatelem projednávaného činu údajný neznámý vyděrač, je naprosto mimo logiku a realitu, aby tento takovýmto způsobem, tedy fingovanou dopravní nehodou, likvidoval vydíranou oběť, aby čekal na poškozenou [jméno] [příjmení] na kraji obce nedaleko domu svědka [příjmení] po páté hodině ranní, aby nechal obžalovaného jako údajného svědka tak brutální vraždy jeho manželky naživu atd.

16. K námitkám obhajoby, že proti obžalovanému neexistuje žádný přímý důkaz, je třeba poznamenat, že takovýmto důkazem je obžalovaného první procesně využitelná výpověď na polici, stvrzená i před soudem uvalujícím na obžalovaného vazbu, přičemž obžalovaného alibistické tvrzení, že šlo účast na sebevraždě, bylo provedenými důkazy v podobě výpovědi svědků z řad příbuzných poškozené [jméno] [příjmení] spolehlivě vyvráceno. V ostatních bodech potom prvotní výpověď obžalovaného odpovídá zajištěným důkazům, což nalézací soud podrobně rozebírá v bodě 97. rozsudku. Kromě této výpovědi obžalovaného je zde svědectví [jméno] [příjmení], který viděl v inkriminované době u automobilu Kia Picanto pouze obžalovaného a potvrdil tak, že to byl obžalovaný, kdo se těsně před vraždou nacházel v přítomnosti poškozené. Použití paralyzérů není jen nepodloženou vyšetřovací verzí, nýbrž nedílnou součástí první procesně využitelné výpovědi obžalovaného. Za tohoto stavu nelze než uzavřít, že obhajoba obžalovaného uplatněná v pozdějších výpovědích je založena pouze na určité polemice, co, kdy a jak se mohlo odehrát jinak, aniž by obžalovaný v jejím rámci snesl ve svůj prospěch jediný přesvědčivý a logický argument. Provádět či opatřit další důkazy v podobě prověrků na místě činu stran možnosti návratu obžalovaného z místa činu do místa bydliště, či přečtení úředního záznamu o podání vysvětlení [jméno] [příjmení], jež by tak jako tak měly ve světle výše uvedené důkazní situace pouze marginální význam, se jeví jako naprosto zbytečné. Sestavení identikitu údajného pachatele je s ohledem na jeho identifikaci v rámci odvolacího řízení bezpředmětné.

17. Na tomto místě odvolací soud zdůrazňuje, že rozsah dokazování není bezbřehý, ale je limitován zjištěním skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rozměňování dokazování navrhováním a prováděním dalších důkazů, které se podstaty věci dotýkají jen okrajově resp. které v dané věci stěžejní otázku viny a pachatelství stejně nejsou s to vyřešit, oslabuje důkazní hodnotu důkazů podstatných a pro věc zásadních a slouží pouze k odvádění a zatemňování pozornosti.

18. Neakceptování důkazního návrhu obviněného přitom lze co do věcného obsahu založit třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno. Všechny tyto důvody jsou v posuzované věci v relaci k obhajobou navrhovaným důkazům plně na místě.

19. Pokud jde o výrok o vině pod bodem 2. rozsudku, je nutno konstatovat, že tento výrok nebyl odvoláním obžalovaného napaden, a tudíž nepodlehli ani přezkumu.

20. Správným skutkovým zjištěním ve výroku o vině pod bodem 1. dal nalézací soud patřičný výraz i v použité právní kvalifikaci. Obžalovaný [jméno] [příjmení] tím, že jiného úmyslně usmrtil po předchozím uvážení a čin spáchal zvláště trýznivým způsobem, naplnil po objektivní i subjektivní stránce všechny znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. i) trestního zákoníku a po právu byl tímto trestným činem uznán vinným.

21. Závěr o premeditativní vraždě nalézací soud dostatečně odůvodnil v bodě 112. rozsudku, kde zmínil, že si obžalovaný týden před činem koupil paralyzér k znehybnění manželky, dva dny před činem byl jeho mobilní telefon v dosahu vysílače mobilního operátora pokrývajícího místo činu, z čehož lze usuzovat, že si místo činu dopředu vyhlédl, a konečně si do vozidla připravil kanystr s benzínem, kterým vozidlo následně polil. Tyto skutkové okolnosti svědčí o důkladné přípravě činu, který obžalovaný z jeho pohledu navíc plánovaně maskoval jako dopravní nehodu. Tento poznatek lze spolehlivě učinit na základě jeho následné žádosti o odklad výkonu předtím

uloženého trestu odnětí svobody, kterýžto akt Okresní soud v České Lípě trefně zhodnotil tak, že s takovou mírou cynismu a pokrytectví se za dobu své praxe nesetkal.

22. Žádné pochybnosti neexistují ani stran naplnění znaku spáchání činu zvlášť trýznivým způsobem. Tento závěr je podložen znaleckým posudkem z odvětví soudního lékařství, a pokud se obžalovaný nyní hájí tím, že obžalovaná mohla upadnout do bezvědomí v důsledku škrčení (nebo rdoušení), o tomto mechanismu nepadlo v první výpovědi obžalovaného žádné slovo, když tento naopak uvedl, že manželka před zapálením byla při vědomí.

23. Věcné pochybení nebylo shledáno v napadeném rozsudku ani ve výroku o trestu.

24. Při ukládání a výměře trestu vycházel nalézací soud správně ze všech skutečností a okolností uvedených v napadeném rozsudku pod body 114. – 117., přičemž odvolací soud neshledává žádný důvod pro snížení výměry trestu pro jeho nepřiměřenost ve smyslu § 258 odst. 1, písm. e) trestního řádu, případně pro porušení ustanovení trestního zákona podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu.

25. Ustanovení § 140 odst. 3 trestního zákoníku umožňuje uložit pachateli trestného činu vraždy trest odnětí svobody na patnáct až dvacet let nebo trest výjimečný. Předpokladem pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody nad dvacet do třiceti let podle § 54 odst. 2 trestního zákoníku je velmi vysoká závažnost zvlášť závažného zločinu nebo obzvláště ztížena možnost nápravy pachatele. Výjimečný trest může být uložen jen za zvlášť závažný zločin, u něhož to trestní zákon dovoluje.

26. Z odůvodnění výroku o trestu odnětí svobody v napadeném rozsudku je patrné, že soud prvního stupně dospěl k závěru, že v projednávaném případě je splněna první z alternativně stanovených podmínek pro uložení výjimečného trestu odnětí svobody nad dvacet do třiceti let, a to velmi vysoká závažnost zvlášť závažného zločinu (bod 116. odůvodnění rozsudku).

27. Velmi vysoká závažnost spáchaného zvlášť závažného zločinu může podle platné soudní teorie a praxe vyplývat ze zvlášť zavrženíhodného způsobu provedení trestného činu, ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky nebo ze zvlášť těžkého a těžko napravitelného následku (viz § 54 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a komentář k němu níže). Tuto úroveň závažnosti by mohlo odůvodňovat též spáchání více zvlášť závažných zločinů, za které lze uložit výjimečný trest, spáchání zločinu v souběhu s jiným zvlášť závažným zločinem (§ 14 odst. 3 trestního zákoníku), spáchání tohoto zločinu ve prospěch organizované zločinecké skupiny (§ 107 trestního zákoníku), současné naplnění více okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby tam, kde jsou stanoveny alternativně pro možnost uložení výjimečného trestu (např. u trestného činu vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. a) až j) trestního zákoníku), spáchání zvlášť závažného zločinu, za nějž lze uložit výjimečný trest, v souběhu s větším počtem jiných úmyslných trestných činů, anebo spáchání takového zločinu za intenzivnějšího naplnění více přitěžujících okolností (§ 42 trestního zákoníku) apod.

28. Jak správně poznamenává krajský soud v napadeném rozsudku, obžalovanému přitěžuje, že se obou posuzovaných trestných činů dopustil krátce po pravomocném odsouzení za způsobení těžké újmy jím zaviněnou dopravní nehodou a neposkytnutím pomoci muži, jehož při dopravní nehodě těžce zranil. Taktéž v roce 2018 spáchal další dva trestné činy, a to odcizení finanční hotovosti a dvou platebních karet klientky penzionu, v němž byl zaměstnán jako údržbář. Ohledně zločinu vraždy se procesní postoj obžalovaného vyvíjel od takřka plného doznání s tou výjimkou, že pouze plnil přání manželky dokonat její sebevraždu, až po naprosté odmítání podílu na její smrti a stavění se do role staty, který pouze sledoval děj a pokud se do něj aktivně zapojil, tak pouze z důvodu donucení vyděračem. U obžalovaného nebyla přítomna žádná sebereflexe ani lítost nad krutou smrtí manželky a utrpením, které způsobil jejím blízkým. Obžalovaný litoval pouze sám sebe a snažil se vzbudit lítost okolí nad jím samým a jeho útrapám pramenícím z pobytu ve vazební věznici. Závažnost spáchaného činu je obzvláště vysoká,

poněvadž se ho obžalovaný dopustil vůči své manželce, která ho vyvedla z jeho neutěšených rodinných poměrů a vytvořila mu rodinu a zázemí, dokonce ho ponoukala k udržování kontaktu s jeho rodinou, ačkoli po narození syna [jméno] se obžalovaný snažil ji od její vlastní rodiny separovat. Obžalovaný usmrcením manželky zcela extrémním způsobem zasáhl do poměrů nejen své nukleární rodiny, ale i širšího příbuzenstva jeho manželky, s kterým se pravidelně setkával. Likvidací manželky sledoval pouze svůj zájem na vybudování svého života s novou partnerkou a bez nutnosti vykonat trest odnětí svobody, jak se domníval. Vysoce negativně je třeba hodnotit i důvody, o které obžalovaný opíral změny ve své výpovědi, které podle odvolacího soudu nalézací soud přílehavě označil za snůšku absurdních smyšlenek, které však současně ohavným způsobem dehonestovaly jeho manželku. Vrchní soud na tomto místě dodává, že velmi vysoká závažnost zvláště závažného zločinu vraždy je výrazným způsobem umocněna skutečností, že obžalovaný od počátku fingoval tento brutální čin jako dopravní nehodu, což samotnému jednání dodává jednu z nejvyšších forem promyšlenosti, otrlosti a společenské škodlivosti. Přitom upálení člověka zaživa je nutno bezesporu považovat za jeden z nejhrůznějších způsobů usmrcení, kdy znak zvláště trýznivého způsobu spáchání činu je naplněn maximální intenzitou, což nebrání tomu, aby právě k intenzitě naplnění tohoto zákonného znaku bránícímu případnému dvojímu přičítání téže skutkové okolnosti bylo přihlédnuto při ukládání trestu v rámci trestní sazby (R 45/1972). Podle názoru odvolacího soudu velmi vysoká závažnost trestného činu spočívá ve zvláště zavrženíhodném způsobu provedení trestného činu a ve zvláště zavrženíhodné pohnutce, neboť i když se ohledně druhé podmínky nepodařilo jednoznačně objasnit motiv činu, obžalovaného k jeho spáchání nepochybně přiměly problémy v soužití s poškozeno, které vyřešil naprosto nevídaným způsobem. Oproti názoru nalézacího soudu presentovaném v odůvodnění rozsudku však odvolací soud nespatřuje v posuzované věci naplnění znaku zvláště těžkého a těžko napravitelného následku, neboť tento znak předpokládá nenapravitelnou nebo jen velmi obtížně napravitelnou poruchu na nejvýznamnějších zájmech chráněných tím ustanovením zákona, proti kterému byl namířen čin pachatele, u něhož lze uložit trest odnětí svobody na doživotí. Například u trestného činu vraždy to může být úmyslné usmrcení většího počtu lidí, než postačuje i podle § 140 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Pokud však smrt jedné osoby je pojmovým znakem trestného činu, pak tento následek sám o sobě nemůže být považován za zvláště těžký a těžko napravitelný ve smyslu požadavku uvedeného na ukládání výjimečného trestu.

29. Pochybení nebylo shledáno ani v tom že byl obžalovanému uložen úhrnný trest, a že v rámci trestní sazby od dvaceti do třiceti let nalézací soud vyměřil tento trest v trvání dvaceti sedmi let, jenž adekvátně odráží stupeň společenské škodlivosti činu a chování obžalovaného po činu. Soudu prvního stupně je však třeba vytknout, že ve výroku o trestu neoznačil tento trest jako výjimečný a neopřel jej o ustanovení § 54 odst. 2 trestního zákoníku, neboť citace zákonného označení trestu a příslušného paragrafu je v tomto směru nezbytná.

30. Vrchní soud v Praze proto z podnětu odvolání obžalovaného podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek částečně zrušil, a to ve výroku o trestu, a podle 259 odst. 3 trestního řádu sám znovu rozhodl tak, že se obžalovaný [jméno] [příjmení] odsuzuje podle § 140 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku a § 54 odst. 2 trestního zákoníku k výjimečnému úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvaceti sedmi let. Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku pro výkon tohoto trestu ve shodě s napadeným rozsudkem a z důvodů tam uvedených zařadil obžalovaného do věznice se zvýšenou ostrahou.

31. Přezkumnému řízení podlehl v napadeném rozsudku i výrok o náhradě škody a nemajetkové újmy. Pokud jde o poškozené [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], Českou průmyslovou zdravotní pojišťovnu a NN Životní pojišťovnu N.V., neshledal odvolací soud v rozhodnutí nalézacího soudu žádné pochybení. V tomto směru a ohledně těchto poškozených je možno plně odkázat na vyčerpávající odůvodnění v poslední kapitole rozsudku, s nímž se vrchní soud bezesbýtku ztotožňuje.

32. Poškozený [jméno] [příjmení] požadoval v odvolání prostřednictvím svého zmocněnce náhradu nemajetkové újmy v podobě duševních útrap ve výši 2 400 000 Kč, peněžitý důchod ve výši 3 000 Kč a úrok z prodlení ode dne 7. 1. 2013, nikoli od původně požadované právní moci rozsudku, do zaplacení.

33. Odvolací soud shledal odvolání poškozeného [jméno] [příjmení] důvodným pouze ve stanovení počátku prodlení. Výši nemajetkové újmy nalézací soud pečlivě a řádně odůvodnil v bodech 119. – 121. odůvodnění rozsudku a odvolací soud se s tímto postupem a výpočtem plně ztotožňuje a odkazuje na něj. Totéž se týká nepřiznání peněžitého důchodu, kde je možno bezesbýtku akceptovat odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 122. Jediným důvodem pro změnu tohoto výroku bylo stanovení počátku běhu prodlení, kdy oproti svému návrhu uplatněném v přípravném řízení požadoval stěžovatel stanovit tento počátek ode dne 7. 1. 2023, tedy v podstatě tak, jak byl nalézacím soudem upozorněn v bodě 129. napadeného rozsudku.

34. Změny doznal i výrok o náhradě škody (nikoli náhradě nemajetkové újmy, jak je nesprávně uvedeno v napadeném rozsudku) v případě České republiky – Ministerstva spravedlnosti zastoupené Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových. Poškozená se řádně a včas připojila s nárokem na náhradu škody za poskytnutí peněžité pomoci obětem trestných činů poškozeným [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] každému ve výši 200 000 Kč. Nalézací soud z neznámých důvodů na připojení poškozené České republiky za pomoc vyplacenou poškozenému [jméno] [příjmení] v tomto výroku nereagoval a do tohoto rozhodnutí předmětnou částku nezakomponoval, ačkoli s ní na jiném místě, a to při stanovení výše nemajetkové újmy poškozenému [jméno] [příjmení] kalkuloval. Pokud jde o v opravném prostředku požadovaný úrok z prodlení, odvolací soud tento požadavek neshledal důvodným, neboť v napadeném rozsudku nebyl do příslušného výroku o náhradě škody zahrnut, tento výrok nebyl zrušen z toho důvodu, že by byl nesprávný, nýbrž proto, že nebyl ucelený, a z důvodu vyváženosti nového rozhodnutí k rozhodnutí původnímu ponechal odvolací soud celou přiznanou náhradu škody bez příslušenství.

35. Z výše uvedených důvodů proto Vrchní soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 trestního řádu z podnětu odvolání poškozených [jméno] [příjmení] a České republiky – Ministerstvo spravedlnosti ČR napadený rozsudek částečně zrušil, a to ve výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy ohledně těchto poškozených, a podle § 259 odst. 3 trestního řádu sám znovu rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 trestního řádu uznal obžalovaného povinným nahradit poškozenému [jméno] [příjmení], narozenému [datum], trvale bytem [adresa], [obec], nemajetkovou újmu ve výši 1.936.660 Kč s úrokem z prodlení ve výši 15 % ročně z částky 1.936.660 Kč ode dne 7. 1. 2023 do zaplacení a poškozené České republice – Ministerstvo spravedlnosti ČR, sídlem Vyšehradská 424/16, 128 00 Praha 2, náhradu škody ve výši 400.000 Kč.

36. Dále rozhodl tak, že podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozený [jméno] [příjmení], [datum narození], odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy a na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Ve výroku o vině a ve zbývajících výrocích o náhradě škody či nemajetkové újmy zůstal napadený rozsudek nedotčen.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti

kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f trestního řádu.

Praha 25. července 2023

JUDr. Martin Zelenka
předsedkyně senátu